

gjøre en mere almindelig Bemærkning, som specielt gjælder § 1, den nemlig, at jeg for min Del ingenlunde kan erkende, at denne Paragraf er affattet saaledes, som en Lovparagraf, nemlig en Paragraf i en Straffelov bør være affattet, saa tydeligt, saa klart, saa sikret mod Misforstaaelser, som den bør være. Der er ikke Spørgsmaal om, at naar en Lægmænd tager dette Lovforslag i sin Haand og læser den første Paragraf, vil han komme til et høist mærkeligt Resultat. „Den, der paa anden Maade — nemlig end ved Ruffert — opfordrer til eller beforder Uædelighed i Kjønnsforhold, straffes med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde“. Altsaa for at opfordre til Uædelighed i Kjønnsforhold, straffes man med Fængsel som Minimum. Da man ikke godt kan f. Ex. søge at forføre en Kvinde uden at opfordre hende til Utugt, vil man deraf kunne slutte, at den, som opfordrer hende til Utugt, men ikke faar sin Billie med hende, straffes med Fængsel efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde. Den derimod, som faar sin Billie, straffes aldeles ikke ifølge de almindelige Bestemmelser i Straffeloven. Jeg veed meget godt, at der strax vil blive sagt, at denne Opfattelse beror paa et mangelfuldt juridisk Skjøn, beror derpaa, at man ikke er inde i denne Materie. Det er fuldkommen rigtigt, det beror derpaa. Imidlertid kan jeg ikke finde det ønskeligt at udfærdige Love, til hvilke der skal en særegen juridisk Indsigt for at kunne forstaa en Paragraf, en Bestemmelse, der tilsyneladende er saa uklar som denne. Det vil absolut kunne give Anledning til Misforstaaelse blandt Lægsfolk. Der vil dertil blive sagt: Ja, men Lægsfolk ere ikke dem, der skulle dømme efter Straffeloven. Jeg maa dog bede undskyld, der er et Punkt, hvor Lægsfolk komme til at dømme efter Straffeloven, og det er ved alle militære Retter. Der bliver Domstolen sammensat af 15 Soldater af højere og lavere Rang, men allesammen Lægsfolk uden juridisk Danelse. De blive tagne i Ed paa, at de ville dømme strifte efter kongelig Majestæts Love og Anordninger, og derefter sættes de til at dømme. Til at vejlede dem habes i enhver Krigsret en Auditor, som altsaa repræsenterer den juridiske Opfattelse af Straffeloven, den juridiske Indsigt; men denne Auditor har kun at referere Sagen for Domstolen, han deltager ikke i Dommen. Denne Dom sælbes ikke alene om Faktum, men ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen af Straffens Grad alene af de Uaghyndige, ujuridiske militære Medlemmer af Retten, og disse Medlemmer ere bundne ved Ed, til

at dømme strifte efter kongelig Majestæts Anordninger og Love. Jeg veed mere end et Tilfælde, hvor denne Omstændighed har ført til beslagelige Omstændigheder, jeg vil ikke sige, at den har ført til Samvittighedsnød — det er et stærkt Udtryk — men den har ført, mange flere Gange end dem jeg har set, til, at Folk, der have været Videre i militære Retter — uagtet de have faaet Undervisning og endogsaa en meget god Veiledning af Auditøren — have søgt sig kjendelig brøstholdne ved at skulle sælde deres Dom efter noget, de ikke selv rigtig kunde dømme om, saa at de vare nødte til at følge en anden Mands Overbevisning og en anden Mands Udtalelser. Jeg har set Tilfælde, hvor Domstolen, en saadan militær Ret af 15 Mennesker, har fraveget Auditørens Indstilling, hvor Flertallet har sælbet en anden Dom, der gik mod Auditørens Indstilling, uagtet jeg er overbevist om, at Auditøren havde Ret i sin Opfattelse, men hvor alligevel Flertallet af Retten er gaaet fra Auditørens Indstilling f. Ex. med Hensyn til Straffens Størrelse, idet de have holdt sig til, at de ved Ed vare bundne til at holde sig strifte til kongelig Majestæts Love og Anordninger, hvilket af Lægsfolk ganske naturligt opfattes saaledes, at de have at holde sig til Ordlyden og ikke give sig i Bold paa Ræsonnementer og Betragtninger, der i deres Dine maa forekomme dem mere eller mindre lustige. Jeg har set Tilfælde, hvor en saadan Ret har faaet sin Dom kasseret af Generalauditøren med Ordre til at sælde en anden Dom, og dernæst med samme Flertal mod samme Mindretal har sælbet samme Dom og fastholdt deres Overbevisning, fordi de vilde dømme, som deres Ed bestemte, efter hvad de troede var strifte efter kongelig Majestæts Love og Anordninger. Naturligvis, man kommer ud over en saadan Konflikt enten ved at indstille til Kongen, om han af sær kongelig Naade vil stadfæste Dommen, naar Dommen er for mild, eller man indstiller, at Kongen vil bringe sin sædvanlige Benaadningsret til at formilde Dommen, hvis den har været for streng. Paa den Maade kommer man ud over den Slags Konflikt, men Enhver vil indrømme, at de ere meget mislige. Nu er den almindelige borgerlige Straffelov den Code, efter hvilken der i de allerfleste Tilfælde dømmes ved de militære Retter, de allerfleste Forseelser ere jo Forseelser mod borgerlige Love. Jeg tror derfor, at der er nogen Anledning til at være forsigtig med Hensyn til Affattelser af Straffelove, og at der navnlig er Grund til at være forsigtig med at sætte Bestemmelser ind, som ikke kunne forstaaes ligefrem